

fortløbende Bekjendtgjørelser, med et vist Barerfel at sælge de oplagte Barer, naar der er forløbet 5 Aar fra et Parti Barers Oplæggelse, uden at Nogen har meldt sig med Oplagsbeviset for at erholde Barerne ubleverede. Dette bør alene staae i Betsætningerne. Med Hensyn til den første Deel af Paragraphen, hvor der tales om Tidsforholdene, skal jeg bemærke, at det umuligt kan være Meningen, at ville binde vedkommende Oplagshuus til at vente 5 Aar med alle Barer, inden der skrives til Realisation for at faae alle Omkostningerne dækkede; thi der er mangfoldige Barer, som ikke kunne taale at ligge i 5 Aar, da man saa let vil komme til at sætte Penge til ved Bevaringen istedetfor at faae Noget betalt. Vi have jo tidligere kjendt saa lave Priser paa Kornvarer, at de kunde have været spilst mange Gange op af Pakhuusleien, inden de 5 Aar forløb — jeg haaber imidlertid, at den Tid ikke skal komme igjen. Jeg henstiller dette til de ærede Herrers Overveelse, og forsaavidt man skulde ønske til 2den Behandling at foreslaae Forandringer, antager jeg, at de, der interessere sig for Lovforslagets Fremme, let ville komme til Rette dermed.

L. C. Larsen: De Bemærkninger, som jeg agter at gjøre, gaae tildeels i samme Retning, som de, det ærede Thing nylig har hørt Dette Lovforslag gaaer ud paa visse Begunstigelser for Oplagshuse, men jeg maa herved gjøre opmærksom paa, at største Delen af det, der her fremtræder som Begunstigelser, ikke er Andet, end hvad der kan vedtages af Parterne, uden at Lovgivningen behøver at stride ind. Jeg gaaer nemlig ud fra, at det er aldeles tilfældigt mellem to Parter at træffe hvilke som helst Aftaler, der ikke strider mod „Lov og Erbarhed“; naar disse indføres i et Document, der oprettes mellem Parterne, saaledes at Enhver, der erhverver Documentet, kan see, hvad Aftalerne angaae, ere de gylbige ligeoverfor enhver Trediemand, der faaer Documentet. Det, som her nævnes, maa saameget mere være gylbdigt, som Enhver, der lægger Barer hen i et saadant Oplagshuus, kunde opnaae det Samme ved at sælge dem til Oplagshuset paa visse Vilkaar, som da tildeels var det, der

maatte fremtræde i Betsætningen. Dette viser, at Omstændighederne ere saadanne, at de Aftaler, der indføres i Oplagsbeviset, ere gylbige uden nogen som helst Stadfæstelse af Ministeriet. Naar jeg med denne Hovedbetragtning gjen-nemgaaer Lovens enkelte Paragrapher, vil det sees, at der i § 1 tilsiges dem, der faae Bevilling af Ministeriet, Benyttelsen af visse Blanquetter. Dette er ganske vist Noget, som ikke kan benyttes uden Ministeriets Tilladelse, men det er ogsaa Noget, som ikke kan have nogen væsentlig Betydning. Naar det endvidere siges i Slutningen af samme Paragraph: „Blanquetter med den Virkning, at de oplagte Barer ikke kunne afhændes eller pantsættes undtagen igjennem en Overdragelse eller Pant-sætning af Beviset selv“ osv., da er det netop det, som jeg gaaer ud fra, at et saadant Forhold kan tilveiebringes ved Overenskomst mellem Parterne, naar denne Overenskomst indføres i et Document. I den næste Paragraphs første Punktum tales der om Begunstigelser med Hensyn til Creditoplagsretten; men jeg veed ikke, at Regjeringen i denne Henseende kan tilstaae andre Begunstigelser end dem, Lovgivningen hjemler, og denne hjemler enhver Grosserer i Kjøbenhavn og enhver Kjøbmand udenfor Kjøbenhavn Creditoplagsret med Hensyn til de Barer, som de ere berettigede til at handle med, altsaa efter den nuværende Lovgivning alle mulige Barer, i de Quantiteter og efter de Regler, som Toldlovgivningen foreskriver. I dette Diemed behøves ingen Begunstigelser, og forsaavidt der er Tale om, at et Interessentskab vil benytte denne Ret, vil et saadant jo ogsaa kunne faae Borgerskab og saaledes komme til at benytte den. Overhovedet kunne vi jo ikke her give Bestemmelser med Hensyn til Creditoplagsretten, og dette gaaer Paragraphen heller ikke ud paa. Hvad der anføres i § 3, er ikke Andet end et vist Indhold af Oplagsbeviserne, som Enhver, der ønsker det, selv kan aftale med den anden Part. Bestemmelsen i § 4, at Barerne ikke maae udleveres til Andre end den, som er i Besiddelse af Beviset, mener jeg, følger ganske af Indholdet af et saadant Beviis, og jeg skal bemærke, hvad jeg før forglemte, at der i Betsætningen fra Landsthingets Udvalg er hen-